

Een teer-rose schijnsel waasde achter de boomen, toen Phil den volgenden morgen het huis uitging en de deur zacht achter zich dichttrok. De koele ochtendwind zweefde over de lathyruskelken en in de weiden werden de margrietten wakker. De zachtblauwe

hemel, vaag doorweven van teere pasteleuren stond hoog over de aarde heen.

Het huis was gesloten; alle blinden waren dicht; alleen het raam van haar kamertje stond open. Phil keerde zich om en ging haastig naar het station.

'N DECENNIUM,

(FRAGMENTEN VAN EEN ROMAN)

DOOR

FRANK IMM. VAN STEENEN.

II.

In de serre van de Colebranders leunde Annie breed in een antiek-eiken gebeeldhouwde armstoel, terwijl Suze tegenover haar op een licht rieten tabouretje op en neer wipte. Tussen hen in op de serre-tafel stond het theeblad, waarop Suze zo juist de kopjes had volgeschonken.

„Hoe lang blijft Herzberg noch weg?“ lijsde Annie, terwijl haar hand langzaam het kopje naar haar mond droeg.

„Denkelijk tot eind volgende week“, zei Suze, wippend.

„Ongezellig voor hem zo alléén te moeten, hè?“

„Och, hij vond het niet zo erg, hij heeft er zijn werk“.

„Verleden jaar bè-je toch meegeweest, niet?“

„Ja“, antwoordde Suze, afgetrokken turend door de openstaande deuren naar het grasveld, waar de kinderen speelden.

„Hadt je ditmaal geen lust?“ drong Annie aan, noch trager sprekend dan anders alsof ze van ieder woord effekt wachtte.

„Hè? — nee, geen lust“, radde Suze, opspringend en naar buiten dravend alsof de kinderen haar nodig hadden en om die indruk te versterken, riep ze waarschuwend: „Corieneke! geen bloemen in je mond!“ hoewel het kindje zoet in het gras zittend, geen enkele beweging naar het mondje maakte.

Maar toen Suze er eenmaal was, wilden de kinderen met haar spelen.

Hermientje, een beeld-fijn meisje van drie met slanke blote armpjes en bleek-marmeren naakte voetjes in bruine sandaaltjes, schudde haar zijig sluike blond haar en trippelde juichend op Suze toe.

„Pèèrd-hotte?“ vleide ze, Suze aan haar hand mee-trekkend.

„Aai-aai!“ jubelde het blozende dikkere tweejarige Corieneke in het gras, daar ze Hermientjes vraag verstond, „aai! — pè-tjô!“

„Geef dan je touw maar“, stemde Suze toe, bond het koord aan haar twee armen, gaf de leidsels aan Hermientje en begon met ingehouden stapjes langs het grasperk te draven. Ze sprong en hinnikte en bij een rozestruik of een bloembed ging ze woedend aan het steigeren.

„Hu — allée — allée pèèd“, schaterde Hermientje, terwijl Corieneke kronkelend in het gras haar handjes klapte en „aai, aajjj!“ juichte.

Toen ze weer bij de serre waren ging Suze op handen en voeten over het perk en vlak vóór Corienekes beentjes hapte ze gulzig naar gras, dat ze veinsde smakelik te vermalen. Ook de kindervoetjes dreigde ze op te slokken. Het kraaiende kind sloeg de handjes in Suzes haren, trok er de kammen uit en rukte aan haar lokken, roepend: „tou pè — tou pè“, terwijl Hermientje overopgewonden op Suzes rug was gekropen en er nu vorstelijk bovenop troonde, dwingend „rijje — rijje!“ Maar Suze deed zo lang hap-hap naar haar last tot het kind van het lachen in het gras rolde. Toen snapte Suze weg en viel puffend in de serre op haar stoel, beproevend haar verwarde haren te ordenen.

„Maak je toch niet zo warm“, ried Annie, die haar stoel nog niet had verlaten.